

Chương 21

Sáng hôm ấy, Dững Khói sẽ cùng hai gã trai nhà Hồ Mang đi giao vàng. Có hai đàn em lão Hồ Mang thường làm việc này nhưng một người đang bị sốt rét rừng, người khác về quê chưa ra. Tôi xin đi cùng, không muốn ở lại một mình nơi này.

Hai gã trai mang súng ngắn, Dững Khói giắt sau lưng côn nhị khúc. Nó đưa tôi chiếc túi du lịch. Nó cười bảo là vàng. Con mưa đêm khiến đường ướt nên cả bọn đi khá chậm. Đi được khoảng mười lăm phút thì có hai thằng trên một chiếc Minsk đi sau. Dững Khói liếc gương hậu, lẩm bẫm:

“Lạ thật, mọc đâu ra!”

Dững Khói vọt lên bảo mấy gã trai dừng lại. Rồi nó xuống xe, đi tiêu bên đường, mắt quan sát hai thằng kia. Chúng đi chậm lại. Thằng lái quay lại nói với thằng ngồi sau điều gì rồi chúng phóng vượt qua chỗ bọn tôi.

“Không có gì đâu đại ca ơi!” Gã út nói. “Đi tiếp!”

Dững Khói ra lệnh.

Đi được một đoạn thì hai thằng lúc nãy cũng đứng quay mặt vào núi như đang đi tiêu. Bọn chúng lên xe ngay sau khi chúng tôi đi qua.

“Tuấn ạ,” Dững Khói nói. “Có vấn đề!”

Dững Khói đi chậm lại ngang hai gã trai, dặn:

“Nếu có chuyện gì, tôi hô, anh em mới được đánh nhé!”

“Chú Dững đừng lo,” gã trai thứ cười nói. “Bọn tôi đi nhiều rồi.”

Có mấy chiếc xe Minsk đỗ bên đường ngay sau chỗ ngoặt. Hai thằng đi sau vọt lên sát chúng tôi, từ triền núi phía trước tràn xuống lô nhố gần chục thằng. Thằng kiếm, thằng dao đi rừng, hai thằng cầm súng săn dài ngoẵng, một thằng dáng to cao, râu quai nón rậm rì cầm khẩu K54 đi đầu.

“Đại ca ơi!” Gã út thốt lên.

“Bình tĩnh!” Dững Khói hô nhỏ.

Bọn kia dàn ra chắn ngang đường. “Dừng lại!”

Thằng râu rậm quát to.

Hai thằng đi sau cũng vừa kịp tới nơi. Thằng ngồi sau nhảy xuống, cầm con lê sáng loáng đi lại. Như vậy là bọn chúng có tới mười người, vũ khí đầy đủ. Tôi tiếc là tay không nhưng với lực lượng chênh lệch thế này thì có vũ khí cũng chẳng ích gì.

“Các anh cần gì thế ạ?” Dũng Khói bước xuống, hỏi.

Mấy gã trai cũng dựng xe bước xuống luôn.

Thằng râu rậm chẳng nói chẳng rằng tiến lại, đâm luôn vào mặt Dũng Khói, hát hàm hỏi:

“Ai hỏi mày?”

Dũng Khói ôm mặt, máu mũi trào ra. Đám xong, nó quay sang mấy gã trai hỏi: “Vàng đâu?”

“Mấy anh em tôi đi chơi...”

Gã trai thứ chưa dứt lời thì bị thằng râu rậm đá trúng bụng. Gã hự một tiếng, khụy gối, nghiêng răng chịu đau, mắt vẫn liếc Dũng Khói. Thấy gã út trừng mắt nhìn, thằng râu rậm dí súng vào đầu nó, quát:

“Thằng ranh!”

“Đừng anh ơi, vàng đây!” Dũng Khói kêu to, tay quyết máu mũi, đưa tay lấy cái túi tôi đang cầm. Nó đánh mắt sang trái nơi có thằng đang cầm khẩu súng sẵn rồi bước lại đưa chiếc túi cho thằng kia, cố tình nâng chiếc túi lên cao để che tầm mắt nó, tay phải vén áo phía sau. Tôi vụt hiểu, bước về phía thằng cầm súng. Thằng râu rậm đưa tay ra đỡ, Dũng Khói buông chiếc túi đột ngột khiến nó chúi người xuống.

“Giết!” Dũng Khói gầm lên. Một đường nhị khúc ngoằn trên không, trúng gáy thằng râu rậm. Thằng này nhún người, đổ sập. Dũng Khói lao tới vỗ khẩu súng ngắn.

Một thoáng, tất cả mới hiểu cái gì đang diễn ra. Thằng đứng gần tôi định bóp cò nhưng lưỡng lự vì Dũng Khói đang nằm trên người thằng râu rậm. Tôi lao tới dùng hai tay đẩy nòng súng lên trời, phóng chân vào hạ bộ nó. Thằng này hặc lên một tiếng, theo phản xạ tay vít vào cò.

“Đoàng!”

Khẩu súng giật nảy trong tay khiến tôi giật mình nhưng kịp định thân, dùng báng súng quạt một đường vòng cầu trúng thái dương, khiến nó đổ sập, nằm thẳng cẳng. Tôi loáng thấy một thằng khác cầm khẩu súng sẵn hướng về tôi.

“Đoàng!” Tôi nghĩ mình bị bắn nhưng lại thấy thằng ấy bật ra sau lộn xuống vực. Dững Khói nằm nguyên tại chỗ ngấm bằng cả hai tay, nổ phát súng cứu nguy cho tôi. Thằng lúc trước ngồi sau xe Minsk, lướt tới đá tung khẩu súng trên tay Dững Khói rồi túm lấy cái túi du lịch, nhảy lên sau chiếc Minsk đang nổ máy rồi hai thằng rồ máy phóng đi. Dững Khói chồm dậy tung theo một đòn đá vào lưng thằng này nhưng không kịp. Bọn còn lại vùng chạy theo con đường độc đạo, dao, kiếm vút la liệt trên đường. Máy gã trai nhà Hồ Mang đuổi theo, vừa bắn vừa hô to:

“Dừng lại!”

Mấy thằng kia vẫn chạy. Gã út quỳ xuống, tì đầu gối, hai tay nâng súng ngấm.

“Đoàng!” Một thằng trúng đùi ngã lăn ra đất. Bọn còn lại dừng lại, giơ tay.

Tôi nhảy lên nổ máy chiếc Minsk, bảo Dững Khói: “Lên đây, đuổi theo!”

Nó nhếch mép cười, khoát tay bảo tôi: “Không cần!”

Tôi thoáng thắc mắc tại sao nó chịu mất một lượng vàng lớn dễ dàng như vậy nhưng không tiện hỏi.

Mấy thằng được gom vào một chỗ. Cái thằng bị tôi đánh ngất đã tỉnh lại nhưng nằm bẹp nguyên vị trí.

“Lại đây!” Dững Khói quát. Thằng kia nhăn mặt, khật khừ đi lại.

“Quỳ xuống!” Dững Khói quát, chỉ tay xuống đất, cặp mắt xéch long lên, tay cầm khẩu súng ngắn giơ cao.

Sáu thằng mặt mũi tái mét quỳ xuống. Gã trai thứ chẳng nói chẳng rằng phóng một cước vào mặt thằng trông bặm trợn nhất, túm tóc dìm đầu xuống đồng bùn, ấn nòng súng vào gáy.

“Đ.m. mày, tao bắn phọt óc ra!”

“Em xin anh! Em xin anh! Bọn em chỉ đi làm thuê. Anh kia mới là chủ!” Nó chấp tay xin rồi rít, chỉ thằng râu rậm.

“Nó tên gì? Ở đâu?”

“Anh ấy là Cường, em anh Khánh, chủ bãi Núi Nhỏ.”

“Đề đây đã!” Dững Khói bảo gã trai thứ rồi sai mấy thằng: “Bọn mày trèo xuống khiêng thằng kia lên đây.”

Thằng nhằm bắn tôi lúc trước bị mắc vào bụi cây chứ không lộn xuống vực. Nó tỉnh như sáo nhưng không động đậy được vì vết thương ở vai. Loay hoay một lúc mấy thằng mới kéo được nó lên. Thằng này bị bắn gãy xương đòn, tay buông thõng, mặt nhăn nhó.

“Quy xuống, hai tay để trên đầu!” Gã út quát, vung vẩy khẩu súng. Bọn kia lại quy xuống ngoan ngoãn.

“Cởi áo ra!” Dũng Khói quát rồi lấy chiếc áo của một thằng đang quy, buộc lại thành cái giá đỡ cho cánh tay của thằng bị thương. Thằng này rên rỉ. Dũng Khói bảo:

“Lại còn kêu, không toác ngực là phúc tổ nhà mày rồi!”

Thằng râu rậm tỉnh lại, ngóc đầu nhìn quanh. Gã trai thứ nhảy tới, đập chiếc ủng dính đầy bùn lên má nó quát hỏi:

“Mày là thằng nào?”

Thằng râu rậm nghiêng răng không nói. “Đoàng!”

Gã trai thứ nổ phát súng trước mặt thằng kia, đạn găm xuống bùn đỏ vẫn còn ướt vì trận mưa dầm qua, tạo thành một lỗ tròn xoe, bùn bắn lên mặt nó.

“Tao là Cường!” Thằng râu rậm nói, bình thản như không.

Gã trai thứ phóng mũi giày vào bụng thằng râu rậm.

Thằng này mặt tím ngắt, lăn lộn trên bùn.

“Đi cướp còn tỏ vẻ anh hùng! Đ.m. mày! Ông sẽ cho mày vải cứt ra!”

Dũng Khói giữ tay Ba Thơ lại nói: “Tạm thế đã, lát xử tiếp.”

“Giờ tính sao?” Gã trai thứ hỏi.

Dũng Khói không đáp, lẳng lặng tháo cuộn dây ở sau chiếc Minsk của nó, ngồi sau lưng thằng râu rậm buộc cổ tay nó lại với nhau.

“Mày chở hai thằng này đi viện,” Dũng Khói ra lệnh thằng trẻ nhất trong đám, rồi chỉ một thằng khác. “Còn mày chạy về bảo thằng Khánh đến gặp lão Hồ Mang.”

“Vâng, vâng ạ!” Thằng được sai lắp bắp đứng lên rồi chạy bộ lên triền núi.

“Viện nào hả anh?” Thằng trẻ tuổi hỏi. Dũng Khói cau mày.

“Tiên sư thằng ngu!” Gã út quát. “Lại phải vẽ đường nữa à?”

“Anh thông cảm, bọn em ở nơi khác đến!”

“Cứ chạy xuống rồi hỏi!” Gã út khoát tay, cười bảo: “Đ.m! Chắc nó nghĩ trên núi có viện.”

Dũng Khói ra lệnh cho mấy thằng còn lại: “Lấy xe đi cùng bọn tao! Chạy, tao bắn vỡ sọ!”

Thằng râu rậm ngồi kẹp giữa hai gã trai nhà Hồ Mang. Gã út ngồi sau, một tay giở khẩu súng ngắn vào sườn nó, một tay cầm khẩu súng săn hướng ra trước. Tôi và Dũng Khói nhặt kiếm và dao, buộc vào sau xe. Một tay tôi cầm khẩu súng ngắn, tay kia ôm hai khẩu súng trường ngồi sau Dũng Khói.

“Đợi đã.” Gã út kêu lên. Lên xe rồi, nghĩ thế nào gã lại xuống, lấy dây trói quặt tay hai thằng ngồi sau ra sau lưng rồi vòng cái dây qua bụng thằng cầm lái.

“Đi!” Dũng Khói ra lệnh.

Mấy chiếc xe nổ máy. Dũng Khói quay lại dặn tôi là nếu bọn kia chạy thì mặc kệ, đừng bắn.

Trong suốt quãng đường về bungalow, ba thằng kia đi rất ngoan ngoãn. Thực ra chúng có muốn chạy cũng khó. Con đường độc đạo vừa trơn vừa ngoằn ngoèo theo rìa núi, chạy không khéo rơi xuống vực như chơi. Hai gã trai nhà Hồ Mang suốt quãng đường không buông tha thằng kia. Gã út luôn mồm quát mắng, thỉnh thoảng lại giáng báng súng vào đầu nó. Gã trai thứ hỏi điều gì đấy mà nó không chịu trả lời, gã điên tiết thúc cùi chỏ ra sau khiến nó quặn người suýt làm đổ xe.

“Thôi!” Dũng Khói kêu to. “Lao mẹ nó cả xuống vực bây giờ!”

Về tới nơi. Dũng Khói cho mấy gã trai tiếp tục tra hỏi thằng râu rậm còn nó đưa ba thằng kia ra một góc. Nó sai mấy thằng nhỏ mang nước trà và thuốc lá cho bọn chúng. Mấy thằng được dịp thấy bản lĩnh của Dũng Khói thì quá phục, lại được đối xử tử tế nên thành khẩn khai tòng tọc.

Anh em Khánh, Cường nhân dịp mấy đàn em cốt cán của lão Hồ Mang vắng mặt thì âm mưu hất cẳng cha con lão khỏi đất này. Bọn chúng mua được một thằng cai nên biết mấy gã trai sẽ chuyển vàng chiều nay. Theo kế hoạch là khi thằng em không chế được mấy gã trai thì thằng anh sẽ đánh úp vào bungalow.

“Mày sang bảo thằng Tâm tìm xem thằng cai ấy là thằng nào?” Dũng Khói bảo tôi.

Tôi đi lại lán chính. Trước khoảng trống trước lán, hai gã trai đang chửi bới, đấm đá thằng râu rậm. Trời lạnh mà hai gã cởi trần, mồ hôi ròng ròng. Tay gã út

chảy máu do đâm phải răng của thằng kia. Nó vẩy vẩy tay, nhăn mặt vì đau, chửi:

“Đ.m. đồ chó, răng sắc thế!”

Thằng râu rậm ôm bụng quằn quại dưới đất, mặt mũi, quần áo bết với máu và đất. Gã út sai người đi điếm danh bọn cai thì đúng là có một thằng đã trốn từ sáng sớm. Thông tin thu được từ thằng râu rậm cơ bản cũng giống như từ mấy thằng lính.

Một thằng gác chạy vào, báo có người của thằng Khánh, chủ bãi Núi Nhỏ xin gặp. Thằng này mặt tái ngắt vì sợ, hỏn hỏn nói là thằng Khánh đang tới đây. Nó nhắn xin đừng đánh em trai nó nữa, nó sẽ tạ tội.

Dũng Khói trở lại lán chính.

“Thôi!” Nó hua tay can. “Quá tay sẽ hỏng việc!”

Lão Hồ Mang cùng người đàn bà áo đen về tới nơi. Thấy một thằng đang nằm như chết rồi trước cửa lán, lão hỏi:

“Chuyện gì thế này?”

“Dạ! Ông vào trong nghỉ, để con thưa chuyện!” Gã trai thứ đáp. Lão Hồ Mang lên phản. Người đàn bà áo đen chuẩn bị thuốc cho lão. Bọn tôi ngồi xuống cái ghế băng sát cửa lán.

“Thằng Hai Sơn đâu?” Lão Hồ Mang hỏi, sau khi nghe xong chuyện.

“Dạ, anh ấy say rượu từ tối qua, chắc vẫn đang ngủ ạ.” Gã út trả lời.

“Gọi nó sang đây ngay!”

Gã út hắt đầu cho một thằng cai, thằng này chạy đi luôn. Tôi nhìn ra ngoài. Thằng râu rậm gượng dậy, ngồi dựa vào một thân cây sồng sượt, mắt lơ lơ nhìn ra phía rừng như mong đợi điều gì. Nó không bị trói mà cũng không có ai trông.

“Không sợ nó chạy mất à?” Tôi hỏi nhỏ gã út.

“Chạy đâu được? Quân nhà mình đây ở đây. Mà chạy sao nổi, không chết là giỏi lắm rồi!”

Gã trai lớn tóc bù xù, phờ phạc bước vào, chào cha lí nhí.

“Mày phải cùng các em lo việc nhà chứ.” Lão Hồ Mang nói.

“Dạ, hai chú ấy không nói gì...” Gã nói nhỏ.

“Không cần nói, việc nhà phải tự biết!”

Gã cúi đầu nghe cha mắng, trông y như một thằng trai mới lớn. Một thằng lính vào báo là có thằng Khánh, anh của thằng Cường tới.

“Cho nó vào!” Lão Hồ Mang ra lệnh.

Thằng Khánh bước vào, thằng này cũng để râu quai nón, to cao như thằng em. Nó vừa chào lão Hồ Mang thì Dũng Khói quát:

“Quy xuống!”

Thằng Khánh quay sang xem ai quát thì gã út đứng vụt dậy, vung chân trái, phạt vào khoeo chân khiến nó quy xuống. Vừa nhòm dậy thì ăn thêm một đòn đá trúng mặt, nó vật ra, chiếc túi nó xách theo văng ra góc lán.

Dũng Khói đứng dậy kéo gã út trở lại ghế. Thằng Khánh choáng, ngất ngưỡng cố nhòm dậy.

“Vàng của bọn tao đâu?” Gã út quát.

“Mấy thằng cầm cái túi ấy bỏ trốn rồi.” Thằng Khánh đáp.

“Thê thì mày chết!” Gã út gằn giọng, nhếch mép cười.

Thằng Khánh chùi máu trên mặt bằng cánh tay áo rồi quay sang lão Hồ Mang, chấp tay vào nhau, nói: “Thưa ông, chúng con đã biết lỗi rồi ạ! Xin ông nương tay, chúng con xin hầu hạ ông đầy đủ. Con có tạm mang theo đây chút vàng để...” Nó lí nhí không nói hết câu. “Con xin ông nhận cho! Các anh, mong các anh nương tay, từ nay anh em tôi sẽ phục vụ nhà ta chu đáo.” Nói rồi nó nhoai người với cái túi, đặt lên trước.

“Hay thật!” Gã trai thứ nói, xách cái túi ra cửa lán. “Hồ báo uống máu không tanh mà khi vào rọ nghe cũng mùi gớm!” Gã đặt cái túi xuống cửa lán, kéo khóa, bóc một vốc vàng cám ra xem rồi quay lại hất hàm hỏi: “Giờ xử sao cho đẹp nhỉ?”

“Thưa ông!” Thằng Khánh chấp tay nói. “Từ nay anh em con xin nộp năm mươi phần trăm số vàng kiếm được bên bãi Núi Nhỏ cho nhà ta, con mong ông và các anh đây rộng lòng tha tội cho!”

“Dễ nhỉ,” gã trai thứ nói. “Nếu hôm nay không có chú Dũng ra tay thì chúng mày đã làm cỏ nơi này, cha con chúng tao thành ma rồi cũng nên.” Nói đến đấy, gã nổi điên, nghiêng răng chửi: “Đ.m mày!” rồi chồm tới phóng một cước trúng cổ thằng Khánh. Thằng này ngã vật, hai tay ôm họng, kêu ằng ặc.

“Dừng lại!” Lão Hồ Mang quát, cái giọng vang trầm đầy uy lực của lão như làm cả cái lán rung lên. Tất cả lặng im. Lão ngồi dậy, xếp bằng tròn ngay ngắn trên phản.

“Dựng nó dậy. Mang cả thằng kia vào đây!”

Gã trai út cùng với một thằng cai khác bước ra ngoài. “Vào trong!” Gã hát đầu ra lệnh. Thằng Cường khó nhọc đứng dậy, nghiêng chặt răng chịu đau, quai hàm bạnh ra. Gã út ngửa mắt với cái điệu bộ lù rù, co chân đạp vào lưng khiến thằng này lao vào, suýt đâm đầu vào thành phản của lão Hồ Mang. Thấy thằng anh mặt toe toét máu đang quỳ, nó cũng gương mặt dậy.

“Tội chúng bay đáng xuống hố,” Lão Hồ Mang nói. “Làm sao ta biết được là bọn bay sẽ không tính chuyện ăn thịt nhà ta lần nữa?”

Thằng Khánh ngáp ngáp muốn nói điều gì. Nó đưa tay vuốt vuốt cổ.

Lão Hồ Mang tiếp: “Khai tên tuổi, địa chỉ bố mẹ, vợ con bọn bay. Hàng tuần, mang nửa số vàng moi được sang đây. Nếu lệch, sẽ có bọn thạo việc xử lý. Mà thấy thế nào?”

“A ph...phước, dạ đ...được ạ!” Thằng Khánh rồi rít thưa, ngắc ngắc cổ, cố lắm mới nói được.

“Chưa hết! Thằng em mày ra dáng hổ báo, không xử không được! Đưa cái rìu đây!”

Gã trai út ra góc lán, xách lại một cái rìu dính đầy bùn. “Lúc trước nó cầm súng tay nào?” Lão Hồ Mang hỏi. “Tay phải ạ!” Gã út thưa.

“Chặt bàn tay ấy!”

Mấy thằng cai nhào vào đè thằng Cường xuống. Gã trai thứ túm tay nó kéo ra trước. Gã út giơ cao rìu.

“Con lạy ông, con xin ông!” Thằng Khánh mọp người xuống đất, cuống cuồng chấp tay vái lia lịa, giọng khào khào. “Như vậy khổ cho nó quá! Ông tha cho! Chúng con sẽ hết lòng hầu hạ ông!”

“Ông ơi, xin ông bớt giận,” Gã trai cả đứng dậy bước tới. “Ông xem có cách nào khác chứ con thấy thế hơi nặng!”

“Thằng Hai,” Lão Hồ Mang trầm giọng. “Mày biết nó tội gì mà bảo là nặng!”

Gã trai im lặng cúi đầu, quay lại chỗ ngồi. Gã út lăm lăm cầm rìu trước ngực, chờ đợi.

“Con có ý kiến,” Dũng Khói nói. “Nếu ông không yên tâm về thằng này thì cứ giữ nó lại một thời gian. Ngày mai con sẽ sang bãi Núi Nhỏ để xem thực trạng làm ăn bên ấy, đồng thời cho xác minh nhân thân chúng nó. Thế nào rồi xử vẫn chưa muộn.”

“Được! Vì mày là người có công đầu trong việc này nên ta nghe theo. Nhớ làm mọi việc cho nét!”

“Dạ!”

“Thôi, đưa chúng ra ngoài!”

“Trời chúng vào kia!” Gã út chỉ tay vào cái cây trước cửa lán của nó.

“Ta nhắc bọn bay một điều,” Lão Hồ Mang nói.

“Thương xót kẻ thù là tự giết mình. Chỉ được phép nương tay khi biết chắc chúng không còn khả năng chống trả nữa.”

“Thằng Hai!” Lão nhìn gã trai cả. “Ở đâu có vàng, ở đấy có sói. Lớ ngớ như mày bị xé xác như chơi. Từ giờ, mày phải sâu sát việc nhà với thằng Ba, thằng Tư nghe chưa! Thôi! Chúng bay ăn rồi giao hàng cho sớm. Nếu muộn thì ở lại, không được về khi trời tối.”

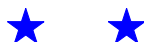
Nói xong lão lại nằm xuống, gói đầu lên đùi người đàn bà áo đen.

“Họm đã,” lão thêm. “Thằng Tư điều tra kỹ việc thằng cai bị bọn kia mua. Từ giờ phải cẩn thận hơn. Chỉ cho những thằng đáng tin được sang bên đồi nghe chưa?”

“Dạ!” Gã út thưa. “Ông yên lòng, con sẽ làm kỹ việc này.”

“Đồi là ở đâu?” Tỏi hỏi Dũng Khói. “Tại sao phải hạn chế bọn cai sang đấy?”

“À, Đồi Sung Sướng, nơi ăn hút của dân làm vàng. Sang đấy chúng nó có dịp gặp bọn bưởng khác, dễ sinh chuyện.”

Chiều hôm ấy chúng tôi lại chuyên vàng. Dũng Khói giải thích là cái túi du lịch lúc trước tôi cầm toàn là mạt đồng với chì, mới nhìn tưởng như vàng mới

đài. Mấy gã trai nhà Hồ Mang thường giắt vàng thành nhiều gói nhỏ trong người chứ không để một chỗ.

Đêm nằm lán, tôi băn khoăn mãi. Biết thằng bạn đã định làm gì thì khó mà thay đổi, nhưng tôi vẫn phải nói lên suy nghĩ của mình:

“Đừng ở đây nữa mày ạ. Kiếm thật đấy nhưng mất mạng như chơi.”

“Tao biết! Thực ra tao muốn mày làm cùng ở đây. Mạo hiểm nhưng có cơ đổi đời.”

“Bọn mình có bằng cấp hẳn hoi, làm nghề được học, mãi cũng phải được chứ.”

“Làm rồi, cách đến già! Hơn nữa, ngoài chuyện làm ăn tao còn có lý do riêng.”

“Lý do gì?”

Dũng Khói im lặng, rít nốt hơi thuốc rồi ném cái đót ra cửa lán, đập xuống đất đưa văng. Cả cái lán đu đưa theo tiếng kẽo kẹt.

Đêm đã khuya nhưng cảm giác bồn chồn làm tôi khó ngủ. Những hình ảnh trong ngày cứ diễn đi diễn lại trong đầu. Lý do riêng của nó là gì? Tôi thiếp đi trong một cơn ác mộng rồi choàng tỉnh, hốt hoảng với hình ảnh nó bị bắn vỡ toác đầu, máu đỏ lôm sừng cả người. Dưới ánh sáng đỏ quạch của ngọn đèn chạy bằng tua bin điện đặt ngoài suối, thằng bạn của tôi vẫn ngủ say trên văng. Nó trùm kín đầu trong chăn để tránh muỗi. Tiếng thở đều đều của nó khiến tôi bình tĩnh lại. Cửa lán được Dũng Khói vén lên cho thoáng. Bóng đêm đen đặc bên ngoài như ẩn chứa bao âm mưu nguy hiểm. Con tắc kè trên nóc lán chốc chốc lại thốt lên một tiếng: “Tắc kè!” Tiếng kêu khô khốc, lạnh lùng giữa núi rừng âm u nghe như một lời hăm dọa.